

גם את הכסף להשקעה תקבל ממני... // הרב אהרן רכניצ'ר

אם נעצור כל יצור אנושי באשר הוא, נשאל אותו "מה מעכב אותך מלהצליח?", הוא יאמר לנו: "בעיקרון-ההצלחה הוא כפסע ממני, יש רק משוה קטן שמונע אותי מלהצליח. אם רק המונע הקטן הזה יוסר, אמלא בנק". לאחד, זה חוסר משאבים זה פספ. לשני זה בעיה בידורקטריה שמפריעה לו, ולשלישי זה משהו מציב להצלחה או איזה בן תמותה שמצר את רגליו. תכלית הכל, שאצל כוונולם התחושה היא שההצלחה היא מעבר לכביש, שינית לחצות אותו, אם רק יהיה משהו שיטיר ממני את הדבר המעכב את ההצלחה.

צודק אדם אל ביתו לאחר תפילת שחרית, בוהה במחשבותיו על גורל החובות שמאיים עליו. תורה הוא מהיכן שיש עוד מקור הכנסה להחיות את נפשו. בעברו ליד תיבת הדואר של השכן בבצב העיתון היומי. לפתע צדו עיניו מודעת אינצ' "דורש משקיע לעסק מצליח. לפרטים...". חושב הוא לעצמו, אולי זה בדיוק פרנסה תואמת למחית שמפחתי? אבל, הרי אין לי כלל וכלל כסף להשקיע. ובלע זאת המצוקה המייאשת והתשווקה לכסף ולהצלחה גורמת לו להריים טלפון לקבוע פגישה, כדי לברר כמה המודב.

בפגישה עם בעל העסק הוא מגלה מטמון, מולו יושב אדם עם לב ענק שנותן בו אמון בעיניים עיוורות. הוא אומר לו "אני מבין שאין לך כסף להשקיע, ובכל זאת כבשת את ליבי, אני מוכן לתמורה מראש, כשתעשה חיל תשיב לי כגומלי הטוב".

עד כמה יהיה אותו אדם אסיר תודה למיטיבו? ...

השני לכל האסכולה העולמית, מי מהם ברא את העולם. אם כן, מדוע נטפלים ודוקא אל המאמין הראשון להעמידו בעשרה ניסיונות קשים ומאתגרים?

כדאי לדעת: המושג 'אסיר תודה' הוא מצב שהאדם רוחש רגש תודה עמוק למי שעשה לו טובה במשהו שגרם לתפנית משמעותית בחייו; תחושת 'אסיר תודה' תפתח בנו כשנמצא מולנו משהו שאכפת לו מאתנו, שמסיע לנו דבר שהוא קריטי להצלחתנו שאז הביטחון בו מתעצם. זאת ועוד, האדם המאושר ביותר בחייו הוא כביכול הנאיבי, מי שהינו תמיד אסיר תודה לאחר. זוהי תחושה נפלאה שכולם רק מיטיבים איתו. על ידי כך הוא מיטיב חזרה עם כולם, ובתגובה שרשרת הוא חי בהטבה מתמדת. אדם מן בני אדם היא עבודה קשה, כי לא כולם הם כאלה ולא לכולם אכפת מאתנו, ולכן אל לנו להמר לבטוח באחר. הרי שיבטח האדם אל בוראו היא מתכונת נפלאה ומושלמת.

כידוע אמונה וביטחון שלובי זרוע הם, אך שני חלקים שלעצמם. דווקא אברהם שזכה לגילוי שלומות האמונה מהש"ת, היה חייב לעבוד גם שיעור בביטחון בהש"ת. עשרת הניסיונות חישלו אותו, והוכיחו לו עצמו, עד כמה להקב"ה אכפת לו ממנו בכל צעד ושעל, זו היתה המשך לשיעור בהתודעות לאמונה שקיבל מה', רק כך זכה שהאמונה והביטחון יחד תקעו יחד עמוק בליבו, דווקא בכך שעברו עליו עשרה ניסיונות במבחן לא קל בכלל, ועמד בהם בגבורה הוא הפך לאדם שהוא גם בעל ביטחון מאושר בחייו.

האדם שמכיר בכך שכל מהותו מקשה על אסירות תודה לבוראו, לו עצמו אין כלום, ולא

לעטר פתורא
דרושים נאים לפרשת השבוע

אלוקינו ואלוקי אבותינו

בפתיחת תפילת עמידה אנו פותחים ואומרים 'אלוקינו ואלוקי אבותינו, אלוקי אברהם אלוקי יצחק ואלוקי יעקב, ק-ל הגדול הגיבור הגורא'. ולכאן' התמימה היא גדולה, שלכאורה הדברים לא נאמרים בסדר הנכון, וכי כאשר אנו פונים לפני מלך המלכים בתפילה ובקשה לא היה ראוי לפתוח קודם כל בתארים שלו רק אה"ל להזכיר את העובדה שאנחנו הקטנים קטנים אליו ית' דרך אבותינו! והרי כאשר אדם פונה לראש ממשהל בהבדיל בין קודש לחול, הוא לא היה מזכיר קודם כל 'אדוני ראש הממשלה' ורק אח"כ מזכיר 'אני הבן של...'. אני יאה של... וכו'. ואם תאמר שכוונתנו ב'אלוקי אברהם' לומר אלוקי החסד, וב'אלוקי יצחק' דהינו מידת הדין וכו', אז למה פשוט לא נאמר אלוקי החסד ואלוקי הדין וכו'!? למה צריך להזכיר זאת בצורה עקיפה ולא בצורה ישירה!?

והנל"ע, שכשאר הקב"ה ברא את עולמו, ברוצנו היה לברוא אותו בהעלם, הוא הסתיר עצמו ית' בעולמו. ומעתה, מידותיו גם היו נסתרות, עד שבאו אבותינו וגילו לנו מידותיו. דהינו, שכאשר אברהם נהג בסוד עם אורחיו, ובפרט עם המלאכים, היתה זו מידת חסד לא אנושית. שאין בו אדם שיהיה יכול לעשות כדבר במצב של פיקוח נפש, חום היום וכו', אלא שאברהם נדבק במידת בוראו ממש, וכמו שאצל הקב"ה אין אונס ו'עלולם חסדו' - אין הפסק בחסדו ית', כך רצה א"א לנהוג, חסד בכל מצב ובכל זמן, כי זאת מידתו ית'. וכן יצחק פקידה, שנהג בעצמו מידת הדין ללא רחם. וידוע להקשות למה המלאך שנגלה לא"א בשעת העקידה חיכה עד שא"א ילקח את האיל לעלות תחת בנו ורק אז נשחט הילדה לחלו, ולמה לא בירך אותו כבר שנגלה אליו בראשונה. ושמעתי בזה ממו"ד מרן הגרמ"ה הירש שליט"א, שהרבה פעמים אדם מתעלה לדרגות רוחניות גבוהות לפי שעה בזמן ניסיון גדול, אבל אחר שהניסיון נגמר הוא חוזר למצבו לפני כן, ואמנם יצחק לא היה כן, וכמו שאמר שהיה מוכן לעלות כקרבן בשעה שקיבל הציווין כך היה גם ברגע שהמלאך אמר שלא יעלה, הוא נשאר בדרגה של 'עולה תמימה' למרות שהניסיון של העקדה כבר עבר. והראיה - שהרי האיל היה תמורה של יצחק, דהינו הקדושה של יצחק עברה לאילו, והרי האיל עלה כקרבן עולה, דהינו דרגתו של יצחק אחרי שכבר שמע שלא יעלה כקרבן ושערה באותה דרגה בדיוק כמו לפני כן!!! לכן הגיע המלאך ודוקא בשעה זאת לברך את אברהם, ואכן, גם זו אינה מידת בשר ודם, אלא ממש מידת הדין כמו של הקב"ה.

וכן יעקב, מידת האמת, שהרי כל חייו היה נרדף, כמ"ש במדרש בקהלת עמש"כ 'אלוקים יבקש את נרדף, אבל כל חייו נתנו לו להרגיש כרודף!!! עשו אמר שדוקא יעקב הוא זה שגונב אותו כל חייו, את הבכורה ואת הברכות ויעקבני זה פעמים, וגם לבן הרמאי טען כל הזמן שיעקב חסד דרך ארץ, לוקח את הצעירה לפני הבכורה, גונב מצאנו, מנהג את בנותיו כשבויות חרב וכו', כל חייו הוא היה צריך לדאוג להישאר נרדף ולא לשנות מהומה מידת האמת שבו, לא לנסות להתגונן בצורות שטויות של המה"ל כי הוא זה!! לשנות במקום שצריך, לרמאות איפה שצריך, אבל תמיד לחזור חזרה למידת האמת, וגם זה אינו מידת בשר ודם. ובכן, אחרי ששלשת אבותינו גילו בעולם מה היא מידת הקב"ה, חסד דין ותפארת, והוציאו את המידות מן ההעלם לגילוי, כביכול אז כבר הקב"ה יכל לגלות את מידותיו גם הוא. וזה מתוך הרבה מקומות בחז"ל שאינם שבויות כל המצות ששלשת האבות עשו זכר בניי' לאותו גילוי באותה מידה והוא חממתו, שכשאר הם התנהגו במידותיו, הוא כבר יכל להתנהג במידותיו עם בניהם. וממילא הדברים מסודרים כמין חומר, דוקא בגלל שהוא 'אלוקי אברהם אלוקי יצחק ואלוקי יעקב', שהם אלה שהוציאו מן ההעלם את מידותיו, ואז כבר הוא יוכל היה לנהוג במידת 'הקל הגדול הגיבור הגורא' כביכול, ודוק'.

עטרת פז
ממחשבת המוכר

תיקון חצות

בשנה האחרונה שנת שמיטה לא אמרו תקון רחל בא"י. הנוסח של תיקון זה הוא חלק ממגילת איכה וקנינות מן התפילה "זכור מה היה לנו ראה והביטה את חרפתנו נחלתנו נהפכה לזרים כתינו לנכרים וכו' מבצנו היום בא"י גם אם מבחינה גשמית טוב ומבחינה רוחנית ניתן לראות פריחה של מקומות תורה עדיין צריך לתת את ליבנו כמה לחילול ה' ומלחמה על קדשי ישראל "יראני חטא ימאסו" והשגאה של אותם המשמשים מרכבה לקליפת ה- ערברב. עולה וגואה להרוס כל זיק של קדושה.

הבירור הולך ונשלם אין מרכז, אין אמצע, שני מחנות האחד רוצה יהדות והשני יהפק. השכינה בגלות כפשוטו, חילול שם שמים מעצם קיומה של מדינה בראשות מרשיעי בריית. מה לנו לעשות בימים של שיעור? לבקש על כבוד שמיים! וכשייכח בהגיע שנת חורף, חצות הלילה בערך באחת עשרה וחצי. לא מאוחר.. בשבע דקות אפשר לומר את התיקון ולהיות שותף בצער השכינה גם אם לא נוזיל דמעה לפחות לתרום כמה דקות מאזור הנוחות לשבת ולהתבונן במילים של התיקון.

איתא בזהר האומר תיקון חצות נקרא בן הקב"ה ומקבל כתר עליון, ויראים ממנו כל הבריות, ונוכנס בכל הפתחים שבגן עדן ואין מי שימחה בידו, ותפלתו נשמעת". למה? כי כואב את כאבו של אביו. כאשר הוא כואב הוא מוכיח שהוא בן אמת ממילא תפילתו נשמעת. "מכפרים לו כל עוונותיו. וזכה לאריכות ימים. בניו לא ימותו בחייו. יראה זרע ויארץ ימים". (רבונו חיים פלאי"ז, דע"ל, מלמד כל חי, סימן י"ט)

"עבודה גדולה ועצומה לבורא יתברך היא אמירת תיקון חצות, כי גם הקב"ה ומפלייתו והצדיקים שבגן עדן בוכים לו לילה. וחוביבו על כל אחד מאתנו שגרמנו כל הצער והחורבן לשכינה להשתתף בצערה". (השל"ה הק, דרך חיים, כא)

בליקוטי הלכות בתחילת או"ח האריך במעלת תיקון חצות. נביא קטע קטן שקשור גם לפרשתנו: הראשון שגילה סוד חצות, היה אברהם איבנו עליו השלום בעת שנלחם עם המלכים והוציל את לוט. כמו שכתוב "ויחלץ עליהם לילה" וכו'. כי עיקר בחינת חצות, דהינו לשבר תוקף השינה, לשבר הלילה והחשך על ידי הנקודה טובה כל", זה נעשה רק על ידי בחינת אברהם איבנו חסד כ"ל. כי אברהם רדף אחרי המלכים להציל את לוט שבביל הנקודה טובה שהיה בלוט. ועל כך אף על פי שלוט היה רשע, מסר אברהם נפשו שבבילו להצילו שבביל הנקודה טובה שהיה בו, כי ממנו יצאה רוח שיצא ממנה דוד משיח, שהוא עיקר שורש הנקודה טובה כל". ועל כך עיקר כונת המלכים היה להרוג את לוט. כי כונת הסטירה אחרא הוא להתגבר על בחינת הנקודה טובה ח"ו. אבל לא 'לעזבנה בידם, ונתן כוח לבחינת אברהם בחינת חסד להציל את לוט על ידי הנקודה טובה שיש בו. ועל ידי זה הרג את המלכים, כי על ידי שדנים לכף זכות ומוצאים הנקודה טובה אפילו ברשעים, על ידי זה נכנע הסטירה אחרא. כי הרע נדחה מפני מעט הטוב כל".

הגה"ק רבי דוב בעריש מטשעבין זי"ע בעל "דובב מישרים" - י' מרחשון תשכ"ו

אלה תולדות

"בעיר טשעבין שוכן גדול הוגי התלמוד בעולם", כך פורסם בכתב העת הנאצי, וחשש כבד עלה לגורלו של רב האי גאון וקדוש המאור הגדול לממשלת התורה, רבי דוב בעריש ווינדנפעלד זצוק"ל, רבה של העיר טשעבין שבמחוז גאליציה - פולין, עד כי נאלץ לברוח לעיר לעמבערג (לונדון) שבאוקראינה. באותה שעה נתקיימו בו בדרי חז"ל במסכת עבודה זרה (א' א'): "אמר להם הקדוש ברוך הוא (לאומות העולם, לעתיד לבוא) מכם יבואו ויעידו בהן בישראל שקיימו את התורה כולה".

הגאון מטשעבין נולד ביום ה' בשבט שנת תרמ"א, בעיר הערמילוב, לאביו שהיא מרא דאתרא, הלא הוא הגאון רבי יעקב יוקל ווינדנפעלד זצוק"ל מח"ס שו"ת כוכב מיעקב. האב הגדול השקיע רבות בחינוך בנו זה, כי בן זקונים הוא לו, והאביל מהודו עליו, תורה וחסידות, וראה מידות. אך לא ארכו לו הימים על ברכי האב, כי בעודו נער נסתלק עליו אביו ה"כוכב מיעקב" לשיבה של מעלה. מאז המשיך לשקוד על תלמודו בצל אחיו הגדול הגאון רבי יצחק ווינדנפעלד זצוק"ל שמילא את מקום אביו ברבנות הערמילוב, וגם הלך לקבל תורה מפי אחיו הנוסף, הגאון רבי מנחם נחום ווינדנפעלד זצוק"ל רבה של דאמבראווא, ומח"ס שו"ת חזון נחום.

בהתמדה עצומה ושקידה מופלאה עלה גם נתעלה העילוי היתום מהערמילוב על במתי התורה, לילות שלמים היה יושב לאור הנרות ויחד עמהם מתלהב לאור קדושת התורה, ניכר היה כי התורה היא נחמתו, משוש חייו ושמתתו לבו, וכבר בימים ההם היה מתכתב בהלכה עם גאוני דורו שהעריכוהו עד מאד.

בהגיעו לפרק האיש מקדש בר בברית הנישואין עב"ג הרבנית הצדקנית ע"ה, והתיישב בטשעבין - עיר מגורי חותנו, כשהוא ממשיך ביתר ויתר עוז לעלות בהר"ה ולקום במקום קדשו.

ומשהתפתה משרת הרבנות בעיר, ביקשו יהודי המקום לענודו בכתר מלכות, בתחילה מיאן וברח מן הכבוד ומן השררה, אולם לאחר הפצרות מרובות הואיל ליטול את מטה הרועים בידו וינהג את הצרות בחסד ובגבורה. הוא יסד

בטשעבין את ישיבתו הרמה "כוכב מיעקב" על שם אביו זצ"ל, וכבר אז החל להעמיד תלמידים הרבה.

כאמור לעיל, בימי הרס עולם, נאלץ לברוח ללעמבערג, שם התגורר בבית רבו הר"ק רבי ישראל מהוסיאטין זי"ע, משם גלה עם הגולה הוגלתה לערבות סיביר, ויחד עם כל הגולים הועסק גם הוא בעבודות פרך קשות, אך רוחו לא נכנעה ואף גם שם בהיותו בארץ אויב שינן את תלמודו בעל-פה. מסיביר נע ונד לארץ בוכרה, ומשם הצליח לעלות על במתי ארץ ישראל, אל המנוחה ואל הנחלה.

ובבואו לירושלים עיר הקודש, לא נח ולא שקט, והוא נמנה עם אותם צדיקי הדור ומגני הארץ שהקימו מחדש חרבות עולם, והוא יסד מחדש את ישיבתו הרמה "ישיבת הגאון מטשעבין - כוכב מיעקב", יחד עם חתנו הגה"צ רבי ברוך שמעון שניאורסאהן זצ"ל, שלימים מילא את מקומו בראשות הישיבה והנהגתה. תוך מני קצר בלטה דמותו העילאית של הגאון מטשעבין על פני כל הארץ, והיה לגאון ישראל וקדושו, שר התורה והיראה, אשר על פיו ישק כל דבר בעולם התורה והחסידות שהלך והשתקם מחורבנו הגדול והנורא.

ענותותיה דרבי

בימים ההם, כשבת הגאון מטשעבין על הרי ציון וירושלים, זכה הגה"ק רבי אל"י שמחה קרויטווירט שליט"א, חותנו של כ"ק רבינו שליט"א, להסתופף בצל תורתו ולהידבק בו, עד שהיה לאיש אמונו ויד ימינו, להבחיל"ח. הגאון מטשעבין אף כתב לו תשובה בעודו בחור עול ימים, והיא לו נדפסה בשו"ת דובב מישרים (סימן כ"ח) כשהוא מתארו: "הבחור היקר החריף וזך השכל סגסן נחמד".

ביקשנו אפוא מרבי אל"י שיואל לספר לקוראים הנכבדים, להעביר לנו מכלי ראשון, ולו דבר-מה מקצות דרכיו בקודש של אותו צדיק, גאון ישראל, והוא סיפר לנו אודות מידת ענותנותו של רבו הגדול, וכיצד נפשו כעפר לכל היה, במידה מופלגת.

פעם מצאו רבי אל"י לרבו הגדול כשהוא יושב והוגה בשו"ת מהרש"ם, משהבחין בו הגאון נאנח עמוקות ושתף בפניו את צערו: "כשלומים את ספריהם של גאוני הדורות, רואים עד כמה אין גנו יודעים לתלמוד ולא כלום..."

כה גדולה היתה מידת ענותנותו, עד כי לא עלה בדעתו כי שר וגדול הוא בישראל.

פעם אחת, באו אליו שני אנשים להזכיר אישה חולנית מבני משפחתם, כדי שיבקש עליה רחמים. הוא האציל מברכתו עליה ושב אל צלילתו המוחלטת בים תלמודו. כעבור זמן מה, פנה לרבי אל"י והסיח את דאגתו: "הלא השניים שבאו להזכיר את הצרה שבתוך ביתם, בוודאי לא בפני הצדיק, הלא בטח הייתה כוונתם לגייס כספים למענה, רק שלא רצו לומר כן בפירוש". לאחר שרבי אל"י הציע את עזרתו לחפש אחר האנשים, הוציא הגאון סכום כסף גדול מכיסו ונתן בידו, על מנת שיתנו בידם. משמצא רבי אל"י את האנשים, וסיפר להם מה שאמר הגאון, פרצו בצחוק: "וכי יבקשנו כסף? הלא בוודאי לא הייתה כוונתנו אלא להזכיר, בפניו, שיבקש עליה רחמים..."

עד כמה הייתה הענווה ושפלות הרוח מופלגת בקרבו, מספר לנו רבי אל"י עדות אישית ברגש רב:

היה זה פעם כאשר סבל הגאון ממחלה קשה ומסוכנת ר"ל, והיה רבי אל"י קובע מקום לינתו בחדר הסמוך אליו, בכדי להיות מוכן ומזומן אם יהיה צורך להזעיק את הרופא, שהיה מוכן לכך. באחת הלילות, לאחר שכבר עלה על יצועו, הלך גם רבי אל"י לננום את שנתו, ויהי בבוקר, כשהשכים ממיטתו, שמע את קול הגאון הזועק אליו: "אל"י", הוא נכנס בהלה ומצאו כשהוא מפרפר ביסורים מרים, מיד הזעיק את הרופא ואת בני המשפחה, ובחסידי ה' הצליחו לייצב את מצבו והוא יצא מכלל סכנה. כאשר שאלו רבי אל"י מאימתי הרגיש בכאביו, סיפר לו הגאון כי כבר בלילה, בעודו עולה על יצועו החלו הכאבים העוים להתרגש בו, וכל הלילה היו לו "יסורי איוב" - כלשוננו. הביע רבי אל"י את תמיהתו: "ומדוע לא העירני הרב מיד עם הרגשת הכאב? מדוע חיכה עד אור הבוקר?". נענה הגאון בענוות רוחו: "והלא ישנת..."

ביום י' במרחשון תשכ"ו עלה הגאון מטשעבין בטהרה השמימה, ומנוחתו כבוד במרומי הר המנוחות שבירושלים ע"ה"ק, תורתו מגן לנו, היא מאירת עינינו, הוא ימליץ טוב בעדינו, אכ"ר.

עטרות של שבליים

פלאות ופריפראות

בית המקדש יבנה בחודש חשוון

וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָם לֵךְ לְךָ מֵאַרְצְךָ וּמְאֻלָּדְתֶךָ וּמְבִית אַבְיָה אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֶרְאָה (בי"א).

כה כתב רבינו הר"ק רבי יהושע מדיקוב זי"ע, בספרו הקדוש עטרת ישועה:

יש לרמז, הדנה נודע אשר גאולה העתידה תתחיל להתנוצץ בחדש ניסן (עי' ראש השנה י"א, ג), וגמר הגאולה תהיה בחודש תשרי ביום הושענא רבה במלחמת גוג ומגוג (עי' ליקוטי תורה להארי"ד, פרשת שמות), ובנין הבית המקדש במהרה בימינו יהיה בחודש מרחשון, ולא יחרב עוד רק יהיה קיים לעולמי עד.

והנה נודע אשר חדשי השנה עם חודש העיבור הם נגד י"ג מדות של רחמים (עי' אמרי נועם פרשת ראה, אות ג), ויש מחלוקת בין הראשונים ז"ל אם מתחילין י"ג מדות מן שם הו"ה או מן שם א"ל, עיין בתוס' ראש השנה (ז' ב"ד"ה שלש עשרה).

והנה נרמזים בכאן כל המדות מן חודש ניסן עד חודש מרחשון. כי 'ויאמר ה' הוא שם הו"ה, 'אל אברם' הוא שם א"ל, 'אל אברם לך לך' עולה רחום ותנון. 'מארצך' עם הכולל עולה ארץ אפים. 'אל אברם' עולה רב חסד. ותבית 'מארצך', היינו ארץ רומז על מדת אמת, כי אמת ראשי תיבות אלף מאתן תשעין כידוע, וכמו כן ארץ ראשי תיבות הוא אל"ף ר"ש צדי"ק שהוא אלף מאתן תשעין, בסוד 'אמת מארץ תצמח' (תהלים פ"ב), כמו שכתוב בתיקוני זוהר (הקדמה ד, ב).

'ומבית אביך' רומז על מדת נצר חסד העולה במספר בית. והוא נגד חודש מרחשון שיבנה בו בנין השלישי שנקרא בית, כמו שאמרו חז"ל (פסחים פ"א א') 'לא כאברהם שקראו ה', ולא כיצחק שקראו שדה, אלא כיעקב שקראו בית', דירת קבע. וזו שמסיים 'אל הארץ אשר ארץ', היינו 'ארץ' עם 'ארץ' (עם הכולל) עולה הר שדה.

ונרמז בכאן לאברהם אבינו ע"ה סוד גאולה העתידה ובנין המקווה, וזו שפירש רש"י ז"ל 'זה שאומרים אל"ק אברהם אל"ק יצחק ואל"ק יעקב', היינו כי גם בפסוק נרמזים האבות, בסוד הר, שדה, בית, שקראו האבות לבית המקדש שיבנה במהרה בימינו אמ"ן.

עד כאן לשונו הטהור.

וראה בספר הקדוש 'בני יששכר' (מרחשון, דרוש א): "הקדמה ידועה במדרש (פס"ו ו) המשכן שעשה משה הנה נשלם בסלו, וצוה השי"ת להמתין בחינוכו עד ניסן ירח שנובל בו יצחק, והיה כסלו מתבייש, ושילים השי"ת שכרו בחינוך בית שני בזמן החשמונאים והוא לדורות ימי חנוכה. והנה בית ראשון שבנה שלמה נשלם בחדש הזה מרחשון, כמבואר בכתוב 'ירח בול' (ופירוש חז"ל שהוא מרחשון), והנה על פי רוח הקדש לא חינכו שלמה עד ירח האיתנים תשרי, והיה מרחשון מתבייש, והבטיח השי"ת שלשם שכרו לעתיד ב"ב בבנין השלישי".

אברהם אבינו ע"ה השלים מגין בחברון ביום הקדוש

וְאֶעֱשֶׂה לְגוֹי גָדוֹל וְאַבְרָכָה וְאַגְדָּלָה שְׂמֵהּ וְהָיָה בְרָכָה (י"ב, א).

וברש"י: "ואעשה לגוי גדול - זהו שאומרים אלוקי אברהם, וכו', והיה ברכה בך חותמין ולא בהם".

דבר נפלא כתב בספרה"ק "תפארת שלמה":

"יבואר על פי מעשה אשר הובא בספר עמק המלך, שפעם אחת בערב יום כיפור לעת ערב בעיר חברון היה חסר איש אחד למנין עשרה, ונצטערו יושבי העיר מאד, והיה להם נס ומופת גדול שבא אברהם אבינו ע"ה ועמד עמהם בתפלה עד אחר תפילת נעילה, ואחר כך נעלם מהם, עיין שם. וזה הרמז בדברי רש"י ז"ל בך חותמין וכו' כי תפילת נעילה היא גמר החתימה".